

Viktor Pirnat:

Dekliški pozdrav.

(Ob rojstnem dnevu Nj. Vel. kraljice.)

*Vsakemu bitju najdražja je mati,
nji le zaupa srčne želje,
žrtev premnogih ni moči zravnati
in le hvaležnost nam polni srce.*

*Ti najodličnejša, dobra nam mati,
mati vseh mater in mati otrok,
k Tebi se zgrinjajo žarki bogati
naše ljubezni, ki dal jo je Bog!*

*Zate in Tvoje bi dale življenje,
saj si vsa naša in Tvoj je naš dom,
Ti nas razumeš, veš, kaj je trpljenje,
srčno pozdravlja Te duš naših grom:*

*Živela Mati, presvetla kraljica,
Bog Te ohrani, dobrotna gospa,
slednja od nas Ti bo pomočnica
v lažšanju bede, bridkosti, gorja!*

Joža Vovk:

Kako so Zaplankarji konja kupili.

(Konec.)

Ata župan so torej imeli konja. Na teščè so se morali smejeti, tako dobro se jim je zdelo. Brž so poklicali svojo ženko Uršo.

»Urša, brž vstani, v mesto pojdeva danes!«

»Trap neumni! Še nikoli nisem šla s teboj in tudi danes ne pojdem! Saj sem prestara in dela je doma dovolj. Moči mi pešajo, Ljubljana je daleč!«

»Nič ne maraj, ljuba ženka, tako še nisi nikoli šla v mesto, kakor boš danes! Peljala se bova, s konjem se bova peljala!«

»Aaah, s kooonjem...?« se začudi mati županja.

»Da, s konjem, kar hitro se pripravi! Najlepšo obleko si nadeni, jaz grem napregat.« In je odšel.

»Možiček, kje si pa dobil konja?« je vpila za njim in ni mogla verjeti v ta čudež. Mislila je, da se ji še vedno sanja.

»Ti bom že povedal, brž pridi!«

Preden so ata župan konja napregli, je sonce priplavalo že precèj visoko nad lepe Zaplanke, po vasi se je pričelo vsakdanje življenje. Ljudje so prilezli iz hiš in počasi odhajali na delo. Počasi, ker se Zaplankarjem ni nikoli mudilo, še pri jedi ne.

Nenadoma je nastal na vasi neznanški vrišč.

»Živijo, ata župan, živijooo...«

Staro in mlado, dedci in babe, vse, kar v Zaplankah leze, hodi, caplja, krunca in gre, vse je pridrlo skupaj.

Ata župan Teleban s svojo milostno soprogo Uršo so se pripeljali po sredi vasi.

»Živijo...!« so klicali Zaplankarji. Kaj takega še niso doživeli, odkar svet stoji. Ata župan se peljejo s konjem, s konjem, s pravim konjem! Zaplankarjem kipi kri v velikem navdušenju. Neprenehoma vzklikajo in dvigajo roke, z robci mahajo.

Nenadoma pa se je nekaj zgodilo, česar ni nihče pričakoval. Vsi so namah onemeli in sapa jim je zastala.

Konj se je ustavil. Prav počasi je še naredil tri korake, potem pa nobenega več ne.